

Mod til at lade staa til — op i den syvende Himmel eller ned i Afgrunden.

»Hvornaar skal det være?« spurgte hun.

»Helst straks, dersom det passer Damerne. Jeg vil saa gaa ned paa Hotellet og bestille Vognen.«

En halv Time efter var de afsted.

OLIVENKLÆDTE Bjergskrænter, Villaer, Orangelunde, smaa Fiskerbyer med store Hoteller, Æelskøretøjer og tunge Fragtvogne, Fodgængere, Landevejstiggere og Automobiler jog dem hovedkulds forbi. Det tog sig i Farten ud, som om det altsammen væltedes ud imod dem fra et uhyre Overflødhedshorn. I det ene Øjeblik saae de ud over Havet, der laa stort og roligt med sin sølvhvide Brændingsbræmme; i det andet taarnede Omgivelserne sig op omkring dem, pressede dem ind mellem høje, fugtige Mure, hvor vilde Skovdufte slog ud imod dem fra de store Parker bagved.

Jytte sad med halvlukkede Øjne bag sit brune Slør. Naar Moderen eller Torben talte til hende, smilte hun blot, idet hun lod, som om hun ikke kunde høre dem paa Grund af Køreværkets Brummen.

Torben lod sig ikke længer forurolige af hendes Hensynken i sig selv. I hans Knaphul sad hendes